

И тако је Шешељ, уз озбиљну подршку СПС-а, победио једног Пекића, ушао у парламент Србије, патентирао лудило у политику и прокрчио себи пут до "Задруге" Жељка Митровића

"На основу члана 350 тачка 1 ЗКП у вези члана 96 став 1 ЗКП након одржаног главног претреса Славиша Лекић ослобађа се оптужбе да је у листу 'Данас' у тексту под насловом 'Црвена кокарда' и поднасловом 'Да ли је СПС заиста подржао четничког војводу Шешеља као кандидата за народног посланика', изнео нетачне тврдње и податке који могу штетити части и угледу приватног тужиоца (СПС)!"

Немојте "гугловати": спорни текст је објављен у загребачком "Данасу" пре 26 година, а пресуда је изречена три године касније 31. јануара 1994.

Био сам први новинар тужен од стране тада моћног СПС-а и први новинар који је

ослобођен оптужби у, јако је битно, време најжешће диктатуре Слободана Милошевића!

Текст "Црвена кокарда", заправо је третирао кулоарске приче из вазда поузданих извора и садржај фамозне "Белешке", неке врсте записника са скупа неколико водећих личности најјаче партије у Србији, где је дефинисана стратегија учешћа СПС-а на допунским изборима у Раковици 1991. године. Да појасним: као могући кандидат СПС на тим изборима за место народног посланика у Скупштини Србије, које је остало упражњено након смрти у децембру претходне године изабраног књижевника Миодрага Булатовића, углавном је помињан Слободан Вучетић. СПС је одлучио да Вучетића замени анонимним активистом, и супротстави га књижевнику Борисаву Пекићу (ДС), проф. др. Јовану Марјановићу (СПО) и др. Војиславу Шешељу (СРС).

Радош Смиљковић, један од Милошевићевих запажених јуришника, обавестио је тајни скуп о "изричитом ставу председника Милошевића да се обезбеди улазак др Шешеља у Народну Скупштину", изнео мишљење да Шешељ тешко може бити изабран без активне подршке СПС-а и предложено да СПС, као свог кандидата, предложи личност "са спорним детаљима из биографије" који ће бити обелодањени у току саме кампање: предложен је извесни Радош Караклајић који у досијеу има кривичну пријаву због крађе.

Др Владимир Штамбук је појаснио да је услов да се СПС одлучи за анонимног кандидата била елиминација Слободана Вучетића који је фигурирао као најбољи кандидат СПС-а, и то на на начин да је са њим постигнут договор о избору у Уставни суд Србије.

Горан Милиновић, шеф кабинета Слободана Милошевића, пренео је налог председника да сарадња са Шешељем буде "ефикасна, брза и дискретна", наглашавајући да је лично председник већ дао гаранције да ће Шешељ бити изабран. Др Будимир Кошутин је пренео утиске из разговора који су др Смиља Аврамов и он обавили са др. Војиславом Шешељом, оценивши да је Шешељ "поуздан и коректан партнер". Жељко Симић, саветник у Кабинету председника Републике подсетио је на добро искуство са Шешељом "на рушењу војвођанског руководства", подсећајући да се тада задовољио враћањем пасоша и изразио очекивања да Шешељ неће постављати превелике захтеве.

Александар Прља, директор "Политике" сумирао је дотадашњу медијску промоцију Војислава Шешеља у издањима своје куће и на ТВ Београд и изнео бојазан да би даље форсирање било контрапродуктивно. Предложио је тактику компромитовања главних Шешељевих супарника: Пекић ће бити дисквалификован текстовима у "Политици

експрес" а Марјановић у "Политици", преко фељтона о "његовој доушничкој улози у студентским демонстрацијама 1954."!

Закључено је да Управа Службе државне безбедности за град Београд организује до краја кампање прислушну службу за покривање функционера опозиције и у њихове штабове убацити кртице. Наложено је да ће се, "у складу са претходним договорима са др Шешељом", за непосредну кампању СРС из фонда 680/01 СРС исплатити 250.000 динара, преко рачуна "Југоекспорта". Сви су се сагласили са идејом да Кошутић борави 1. и 2. јуна у Стоцу, Босна и Херцеговина и да организује фиктивно пријављивање око 1.500-2.500 грађана српске националности у бирачке спискове у изборној јединици 10 (Раковица) уочи избора.

И тако је Шешељ, уз озбиљну подршку СРС-а, победио једног Пекића, ушао у парламент Србије, патентирао лудило у политику и прокрчио себи пут до "Задруге" Жељка Митровића.

На суђењу сам инсистирао на сведочењу Слободана Милошевића а онда и да се вештачи: може ли се наудити части и угледу оних који ту част и углед немају. Поштено је поменути и Зорана Савића, председника Већа судија које је донело ову преседу.

Подсећањем на догађаје од пре скоро три деценије нисам хтео да истакнем своју "храброст", посебно не праведност Милошевићевог режима.

Намера ми је да вам укажем како се догађаји опетују, да не кажем - понављају. И како ништа нисмо научили! И како ће наредни избори у Београду бити пресликано "бирање" у изборној јединици 10 - Раковица те 1991. године: лажни кандидати, тајне службе, медијско черечење, црни фондови, допуњени бирачки спискови... све што ће нас задесити, већ је виђено!

Хоћу рећи: није баш свака наopakост у овој несрећи плод интелектуалног промишљања Бебе Поповића.

П.С. Овај текст писан је дан након што ме на Пинку шокирала сцена где камен држи у руци Горана Весића и показује га гледаоцима уз речи: "Ово је њихова политика"! Еј, камен а збори!

(Данас)